

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobců: a – d)

zastoupeni advokátem JUDr. Danielem Honzíkem
sídlem Londýnská 674/55, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**

sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupeného JUDr. Adamem Rakovským, advokátem
sídlem Václavská 316/12, Praha 2

za účasti:

1) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových

sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

2) Ministerstvo financí

sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

3) Městská část Praha 10

sídlem Vinohradská 3218/169, 100 00 Praha 10

4) Hlavní město Praha

sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

zastoupeného advokátem JUDr. Janem Nemanským

sídlem Těšnov 1059/1, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. SPU 245407/2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. SPU 245407/2023, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu (dále také jen obecně „*Krajský pozemkový úřad*“) ze dne 19. 8. 2021, č. j. SPÚ 302068/2021/JEH (dále také jen obecně „*prvostupňové rozhodnutí*“). Krajský pozemkový úřad rozhodl z moci úřední o obnově řízení vedeného podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), ve znění pozdějších předpisů [dále také jen „*zákon o půdě*“], které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 5. 10. 2009, č. j. PÚ 1690/09, v části, týkající se podílu 1/3 nevydaných části pozemku podle pozemkové knihy p. č. XA ve výměře 69 229 m² a části pozemku podle pozemkové knihy p. č. XB ve výměře 37 472 m² v k. ú. X, které náležely původnímu vlastníkov J. B. O obnově řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také jen „*s. ř.*“ nebo „*správní řád*“) na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, sp. zn. 45 T 9/2019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 8 To 90/2020.

[2] Žaloba je formulována dosti obecně a obsahuje různé části, které přímo s napadeným rozhodnutím nesouvisejí. Z obsahu žaloby se podává, že žalobci, ač sami mají zájem na obnově restitučního řízení, namítají, že žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím v rozporu se zákonem. Jednak měl žalovaný rozhodnout o obnově celého restitučního řízení vedeného pod sp. zn. PÚ 252/92, a jednak bylo rozhodnutím řízení obnoven předčasně.

[3] Žalobci namítají, že restituční řízení podle zákona o půdě představuje jedno jediné řízení, a je proto nezbytné vyhovět původnímu návrhu žalobců a obnovit celé správní řízení vedené pod sp. zn. PÚ 252/92. Z restitučního řízení nelze vytrhávat jednotlivá dílčí správní rozhodnutí nebo jejich pouhé části, ani § 100 odst. 1 s. ř. neupravuje právo státu obnovit pouze část správního řízení, byť ukončenou rozhodnutím. Řízení zahájené restituční žádostí je nutné považovat za celek, zákon jeho rozdělení neumožňuje. Stejně tak neumožňuje neformální, faktické spojení několika restitučních věcí. Jediný zákonný postup je proto rozhodnout o celé restituční žádosti jedním rozhodnutím. Původní řízení je jen jedno a bylo zahájeno jednou. Neprávní postupy žalovaného vedou pouze k dalším nezákonným rozhodnutím.

[4] Žalobci dále uvádějí seznam důvodů, pro které je nezbytné obnovit celé restituční řízení, nejedná se však o právní hodnocení tvrzených pochybení, ale o žalobci vytýkané vady v celkovém postupu žalovaného v řízení. Žalobci uvádí, že obnova řízení pouze ve vztahu k 1/3 původních rozhodnutí je nesmyslná, že musí být obnovena i další dílčí správní rozhodnutí, že žalovaný obnovuje i rozhodnutí o předběžném opatření, že

jsou všechna původní dílčí správní rozhodnutí nepřezkoumatelná či nicotná, že v dílčích správních rozhodnutích jsou chyby v identifikaci pozemků, o kterých má být rozhodováno, že je nepřezkoumatelně řešena otázka oprávněných osob a že restituční řízení představuje pouze jedno jediné řízení. Žalovaný tak svým postupem měl způsobit akorát chaos, nepřehlednost a nepřezkoumatelnost jednotlivých rozhodnutí.

[5] Žalobci rovněž upozorňují na skutečnosti, které mají být vykonány, aby bylo zabráněno vzniku dalších chyb v restitučním řízení. Předně žalobci poskytují údaje významné pro řízení, dále upozorňují na skutečnost, že doposud nebyla provedena rekapitulace odňatého a neodňatého majetku. Žalobci žádají, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost zjednat pořádek ve správním spise, aby provedl srovnávací identifikaci parcel a ztotožnění povinných. Teprve v případě, kdy budou tyto chyby napraveny, může žalovaný rozhodnout o tom, jaké nemovitosti se vydávají a jaké nemovitosti se nevydávají. Konečně před vydáním rozhodnutí musí žalovaný vyřešit soubor předběžných otázek týkajících se restituovaných nemovitostí.

[6] Žalobci dále namítají, že napadené rozhodnutí o obnově restitučního řízení bylo vydáno předčasně. Žalovaný by měl vyčkat do konečného odsouzení všech obžalovaných úředníků. Zatím totiž nenastaly podmínky pro povolení obnovy řízení v podobě konečného pravomocného odsouzení bývalých úředníků (dne 19. 8. 2021 byla povolena obnova trestního řízení).

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout jako nedůvodnou. Předně žalovaný uvádí, že podstatná část žalobních tvrzení se netýká napadeného rozhodnutí. Žalobci pouze obsáhle vytykají vady obnovovaného řízení. Žalovaný se domnívá, že námitka žalobců, že k obnově řízení dochází v nesprávném rozsahu je nedůvodná. Částečná obnova je zcela na místě, neboť původní rozhodnutí je nesprávné pouze v části jeho výroku. Obnovovat řízení ve vztahu ke zbytku výroku rozhodnutí by bylo nezákonné, jelikož nastalé podmínky pro obnovu řízení odůvodňují obnovu pouze ve vztahu k části výroku původního rozhodnutí. Pokud bylo v restitučním řízení rozhodnuto dílčími rozhodnutími, nelze než provádět obnovu řízení vždy ve vztahu ke každému z nich, jinak by byl popřen charakter obnovy řízení jako opravného prostředku, který směřuje k nápravě nesprávných rozhodnutí. Jakékoli odkazy na jiná dílčí rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto ve stejném restitučním řízení, ale o jiných pozemcích, nemají žádný vliv na správnost napadeného rozhodnutí.

[8] Žalovaný shledává nedůvodnou i druhou námitku žalobců, a to že o obnově restitučního řízení bylo rozhodnuto předčasně. Minimálně ve vztahu k Ing. Ch. jsou trestní rozsudky již pravomocné. Ing. Ch. přitom vydal rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2009, č. j. PÚ 1690/09, a v souvislosti s jeho vydáním byl pravomocně odsouzen. Podmínka pro obnovu řízení podle § 100 odst. 4 s. ř. je tudíž naplněna. Nadto bylo v trestním řízení pravomocně rozhodnuto i ve věci JUDr. H., který rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2009, č. j. PÚ 1690/09, vypracoval. Nemůže tak být pochyb o tom, že podmínka podle § 100 odst. 4 s. ř. byla splněna.

[9] K vyjádření žalovaného podali žalobci repliku, v níž setrvali na svém právním názoru.

[10] Dále žalobci soudu podali podání, které vymezily jako opravu petitu žaloby. Podle názoru soudu se nejedná o jiný návrh výroku rozsudku, než který byl obsahově formulován v původně podané žalobě, proto o něm nijak procesně nerozhodoval a pouze doručil jej na vědomí ostatním účastníkům řízení a zúčastněným osobám.

[11] Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily.

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je k žalobním bodům mimo jiné uvedeno, že ve věci byla vydávána dílčí rozhodnutí v závislosti na okolnostech týkajících se jednotlivých nemovitostí, obnova řízení je dána předmětem rozhodnutí ze dne 5. 10. 2009, č. j. PÚ 1690/09, a rozsahem v jakém bylo dosaženo trestným činem. Podle § 9 odst. 4 zákona o půdě nedojde-li k dohodě, rozhodne úřad o vlastnictví nemovitosti, řízení je zahájeno uplynutím lhůty nebo oznámení účastníka, že k dohodě nedojde, z toho lze dovodit, že pozemkový úřad rozhoduje o konkrétních nemovitostech, k nimž oprávněná osoba uplatnila nárok na vydání. Rozhodování pozemkového úřadu tak není v rozporu se zákonem o půdě ani s § 17 s. ř. a každé rozhodnutí o jednotlivých nemovitostech je i samostatným řízením. Vydávaná dílčí rozhodnutí neodporují zákonu a jedná se o samostatná řízení vedená pod sp. zn. PÚ 252/92. Nadto správní orgán není ve vedeném restitučním řízení vázán návrhy účastníků, záleží tak na pozemkovém úřadu, zda bude o nemovitostech rozhodovat samostatně, nebo spojí více řízení dohromady. Z uvedeného vyplývá, že předmětem obnovy řízení může být v rámci spisu sp. zn. PÚ 252/92 jen řízení ukončené rozhodnutím ze dne 5. 10. 2009, č. j. 1690/09, a jen v části podílů 1/3 pozemků PK p. č. XA a PK p. č. XB v k. ú. X. Obnova řízení v užším rozsahu, než v jakém bylo původní řízení zahájeno, nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Námitky uvedené v odvolání týkající se dalšího postupu v obnoveném řízení nesměřují ke zjevnému porušení právního předpisu a jsou nedůvodné.

[13] Návrhu na sloučení odvolacího řízení ukončeného rozhodnutím č. j. PÚ 1690/09 s dalšími ukončenými řízeními dotčenými trestnou činností žalovaný nevyhověl, neboť se netýkají téhož předmětu řízení ani týchž účastníků, se spojením nesouhlasí ani účastník Hlavní město Praha.

[14] K předčasnosti obnovy řízení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 45 T 9/2019 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 90/2020 jasně vyplývá, že úředníci nepostupovali při plnění úkolů v případě částí pozemků dle PK p. č. XA a PK p. č. XB v k. ú. X v souladu se zákonem a byli shledáni vinnými za trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti. Tím je dán důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 4 s. ř.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Soud uvádí, že je mu známo, že obsahově téměř totožnou žalobu zamítl desátý senát zdejšího soudu rozsudkem ze dne 10. července 2024, čj. 10 A 112/2023-128. S posouzením věci, kterou provedl desátý senát, zdejší senát souhlasí a nenalezl důvod, proč by se od něj měl odchýlit. Stejně jako desátý senát, ani zdejší senát neshledal důvod pro spojení obou věcí z důvodu rozdílného vymezení zúčastněných osob. V odůvodnění tohoto rozsudku desátý senát mj. uvedl, že: „29. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobci s takovým rozhodnutím nevyjádřili nesouhlas, jejich souhlas s rozhodnutím bez jednání se tak presumuje podle § 51 odst. 1 s. ř. s. poslední věty. Žalovaný výslovně s rozhodnutím bez jednání souhlasil.“

30. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady, tj. včetně prvostupňového i napadeného rozhodnutí - jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud přitom shledal za nadbytečný i žalobci navrhovaný důkaz spisem Pozemkového úřadu spis PÚ 2525/92. Rozhodné skutečnosti soud zjistil z předloženého správního spisu žalovaným.

31. Také další žalobci navrhované důkazy (oznámení o zahájení řízení ze dne 1. 7 a 22. 7. 2021, sdělení Obvodního soudu pro Prahu 3, sp. zn. 16 C 62/2013 ze dne 20. 5. 2013, usnesení téhož soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 5 C 105/2003 – 184, sdělení žalovaného ze dne 20. 8. 2014 a 15. 6. 2016) soud shledal za nadbytečné pro předmět projednávané věci s ohledem na to, že rozhodné skutečnosti pro věc vyplývají právě z předloženého správního spisu a navrhované důkazy nijak zásadně nemohou přispět k předmětu věci.

32. Trestní rozsudky, které nejsou součástí správního spisu, jsou procesním stranám známy, vycházejí z jejich obsahu. Skutečnosti z nich vyplývající proto soud shledal za nesporné. Dokazování těmito rozsudky by tedy dle názoru soudu nepřineslo zásadní zjištění pro projednávanou věc.

33. Soud rovněž nevyhověl návrhu žalobců na spojení s řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 98/2023. Obě věci se týkají odlišných na sobě nezávislých dílčích rozhodnutí Pozemkového úřadu. Byť vycházejí z obdobných skutkových okolností, týkají se rozdílného okruhu účastníků správního řízení a tím i osob zúčastněných na řízení, které těmito rozhodnutími mohou být dotčeny (srov. poslední strany rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 8. 2021, č. j. SPU 302068/2021/JEH – sp. zn. 6 A 98/2023 a ze dne 1. 9. 2021, č. j. SPU 319054/2021/JEH – nynější věc). Soud proto neshledal za účelné spojovat tato řízení.

34. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami je to nesporné, že správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím podle § 100 odst. 4 správního řádu z moci úřední obnovil řízení sp. zn. PÚ 2525/92 v rozsahu ukončeném dílčím rozhodnutím ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10.

35. Podle § 100 odst. 4 správního řádu o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku. Podle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

36. Podle komentářové literatury „v případě rozhodnutí dosaženého trestným činem správní orgán předběžně nezkoumá, zda naplnění skutkové podstaty trestného činu odůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, jako je tomu u důvodů obnovy podle odstavce 1.“

Ponechává se tak na správním orgánu, který vede obnovené řízení, aby bez vlivu trestné činnosti znovu zhodnotil skutkový stav věci, a není vyloučeno ani to, že dospěje ke stejným závěrům jako v původním rozhodnutí.“ (JEMELKA, Luboš, PONDELIČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 100 [Obnova řízení]. In: JEMELKA, Luboš, PONDELIČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 727, marg. č. 24.)

37. *V případě odst. 4 je důvodem obnovy to, že správního rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Jak uvedl i Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 45/2017–36, v bodě 22, tento důvod obnovy řízení je zcela svébytný od ostatních důvodů obnovy řízení. (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 51 A 30/2021 – 102, se kterým se ztotožnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 As 232/2022 – 92 a Ústavní soud v usnesení ze dne 29. 8. 2023, sp. zn. I. ÚS 1102/23).*

38. *Bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem ve smyslu tohoto ustanovení, nezkoumá správní orgán, zda je dán jakýkoli jiný důvod obnovy řízení. V tomto případě má dojít k revizi správního rozhodování, které bylo zatíženo trestnou činností, v jejímž důsledku bylo „původní“ správní rozhodnutí vydáno. S tím je vnitřně spjata újma veřejného zájmu např. v absenci zákonného posouzení rozhodných skutečností nebo v absence či narušení ochrany jiných zákonem chráněných zájmů. Je ve veřejném zájmu, aby rozhodnutí nebyla vydávána v důsledku trestné činnosti a aby rozhodnutí nebylo dosahováno díky trestné činnosti. Opačný závěr by zcela popřel zásadu zákonnosti. To ostatně koresponduje s tím, že pokud je rozhodnutí dosaženo trestným činem, je správní orgán povinen o obnově řízení rozhodnout (srov. bod 19 rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016–366; a dále samotné znění „...rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední...“), pokud budou naplněny předpoklady § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.*

39. *Ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu je přitom správní orgán povinen respektovat závěry uvedené v pravomocném rozsudku trestního soudu, jehož skutkové a právní závěry jsou pro něj závazné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 3 As 54/2021 – 38).*

40. *Městskému soudu z předloženého správního spisu, především z obou předmětných rozhodnutí, vyplynuly podstatné následující skutečnosti.*

41. *Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vymezil, že za účastníky řízení zákon o půdě v § 9 odst. 8 povolává osoby oprávněné, což jsou osoby uplatňující nárok (příp. jejich dědicové) a osoby povinné, což jsou dle § 5 odst. 1 stát nebo právnické osoby, které ke dni účinnosti zákona tj. 24. 6. 1991 držely nemovitost. Shrnul, že řízení o vydání určitých nemovitostí zahájili dne 12. 5. 1992 podáním č. j. PÚ 2525/92 žadatelé Š. F. a F. Č. a nejpozději dne 14. 12. 1992 podáním č. j. PÚ 5524/92 žadatelka E. B. Obě řízení byla spojena pod sp. zn. PÚ 2525/92. Pozemkový úřad Praha ministerstva zemědělství vydal mimo jiných dílčí rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 (právní moci nabylo dne 4. 10. 2010).*

42. *Dále správní orgán I. stupně shrnul, že dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 45 T 9/2019 a rozsudků odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, č. j. 8 To 90/2020 a ze dne 9. 6. 2021, č. j. 8 To 39/2021 byl mj. rozhodnutím č. j. PÚ 498/10 spáchán přečin „maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, 3 písm. a) trestního zákona“. Úřad proto dne 22. 7. 2021 zahájil řízení o obnově řízení sp. zn. PÚ 2525/92 z moci úřední dle § 100 odst. 4 správního řádu v rozsahu dotčení jednotlivých rozhodnutí trestnou činností.*

43. *Uvedl, že k věci se vyjádřili žalobci prostřednictvím zástupce JUDr. Honzíka. Podali podnět k povolení obnovy řízení PÚ 2525/92 mířícím do dílčího rozhodnutí PÚ 1978/09, navrhli restituční řízení pod sp. zn. PÚ 252/92 obnovit v celém rozsahu a napravit všechny*

chyby, kterých se správní orgán v předcházejícím řízení dopustil. K podnětu na obnovení řízení správní orgán I. stupně shrnul, že tento návrh byl konzumován zahájením řízení sp. zn. SPU 242879/2021.

44. Pokud jde o rozsah obnovy, je dán rozsahem dotčení řízení (jednotlivých rozhodnutí) trestnou činností. V této souvislosti úřad uvedl, že dle Vrchního soudu v Praze v rozsudku č. j. 8 To 39/2021 bylo protiprávním jednáním přiznání restitučního nároku osobám, které ve vztahu k nemovitostem původně patřícím J. M. B. nebyly oprávněnými osobami. Trestná činnost spočívala v navrácení kdysi jeho vlastnictví určením, byť negativním, zato s nárokem na náhradu. Š. F., F. Č. a E. B. byli ustanovením § 4 odst. 2 písm. b) resp. písm. a) zákona o půdě oprávněni k restituci majetku svých právních předchůdců, dvou zbývajících sourozenců. Vůči J. M. B., výlučným vlastníku nemovitostí, nikdo z nich takový status neměl. Nebyli to ani jeho bezprostřední dědici, ani děti dle § 4 odst. 2 písm. c), avšak ani děti jeho bezdětných sourozenců dle § 4 odst. 2 písm. e).

45. Vymezil, že právě nesprávné určení podílového vlastnictví a nároku na náhradu vůbec tvoří předmět obnoveného řízení. Pro srovnání poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 10. 1. 2002, sp. zn. PÚ 2525/92 právě Š. F., F. Č. a E. B. nebyli uznáni v příbuzenském vztahu k J. B., neboť jsou závětními dědici JUDr. J. B. a A. K. a nesplňovali tak podmínky zákona o půdě a tím i podmínky pro náhradu.

46. Úřad zachoval okruh adresátů rozhodnutí, jejich správný okruh bude posuzovat v novém řízení. Podle úřadu není dle § 100 odst. 4 správního řádu se zahájením obnovy třeba vyčkávat na řádné či mimořádné opravné prostředky, podstatné je, že rozhodnutí bylo stiženo trestnou činností.

47. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí. Předdeslal, že v průběhu odvolacího řízení zemřela E. B. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 8. 2022, č. j. 37 D 280/2021-448 žalovaný zjistil, že správcem pozůstalosti je společnost rutland & partners, advokátní kancelář s.r.o. a účastníkem řízení o pozůstalosti jsou právnický E.K. a R.K. a právnický A.K.

48. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 45 T 9/2019 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, č. j. 8 To 90/2020. Z nich vyplývá, že Pozemkový úřad Praha v rozhodnutí č. j. PÚ 498/10 rozhodl v případě pozemků označených v k. ú. Strašnice a v k. ú. Žižkov, jehož původními spoluvlastníky v podílu 1/3 byli sourozenci JUDr. J. B., A. K. a J. M. B., že dotčené osoby jsou oprávněné osoby dle zákona o půdě i k podílu 1/3 pozemku původního vlastníka J. M. B., i když věděl, že ve vztahu k tomuto vlastníku nejsou oprávněné osoby dle § 4 zákona o půdě. Úředníci pozemkového úřadu nepostupovali v souladu se zákonem a byli shledáni vinnými trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona. Tím je dán důvod pro obnovu řízení ukončeného rozhodnutím č. j. PÚ 498/10 dle § 100 odst. 4 správního řádu v rozsahu, v jakém byl dotčen trestnou činností.

49. Žalovaný z ustanovení § 9 odst. 1, 2 a 4 zákona o půdě dovodil, že pozemkový úřad rozhoduje o konkrétních nemovitostech, k nimž oprávněná osoba uplatnila nárok na vydání. Je na okolnostech restitučního případu, zda spojí rozhodnutí o nemovitostech, nebo zda bude rozhodovat samostatnými rozhodnutími. Každé rozhodnutí o jednotlivých nemovitostech bylo i samostatným správním řízením. Proto v rámci spisu sp. zn. PÚ 2525/92 je předmětem obnovy jen řízení ukončené rozhodnutím č. j. 498/10 v části podílu 1/3 pozemků tj. původního vlastníka J. B., které bylo dotčeno trestnou činností. Obnova řízení v užším rozsahu rozhodnutí č. j. PÚ 498/10 než bylo řízení zahájeno, nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nevyhověl návrhu účastníků na sloučení všech

řízení dotčených trestnou činností, neboť se netýkají téhož předmětu řízení (téže nemovitosti) a týchž účastníků a nesouhlasí s tím ani účastník řízení Hlavní město Praha.

50. Soud další skutečnosti zjistil ze rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10. To vycházelo ze skutečnosti, že dle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 32 D 586/2006 – 116 jsou dědici po všech třech původních majitelích: pana J. B., po smrti pozůstalého bratra JUDr. J. B. a po smrti jeho pozůstalé sestry paní A. K. tyto osoby: paní E. B., neteř původního majitele, Z. Č., I. Č. a paní J. Ř., děti synovce F. Č. a Š. F., synovec původního majitele, po jeho smrti Ing. M. Š.

51. Pozemkový úřad pak vyslovil, že dědicové oprávněných osob podle § 4 odst. 4 zákona nejsou vlastníky 9 pozemků specifikovaných jednak údaji z pozemkové knihy (PK č. XC, XD, XE, XF, XG a XH k. ú. (X) X a PK č. XI, XJ a XK k. ú. X) a poté po roce 1991 dle katastru nemovitostí. Jednalo se o podíl osob

K id. ½ E. B., dle původního odůvodnění „neteř původního majitele“ J. B., oprávněnou osobou se však stala sama uplatněním nároku, návětí výroku je chybné,

K id. ¼ Ing. M. Š., právní nástupkyně v mezidobí zemřelého Š. F., který byl dle odůvodnění „synovec původního majitele“,

k id. 1/12 Ing. Z. Č., k id. 1/12 I. Č. a k id. 1/12 J. Ř., rovnodílní právní nástupci v mezidobí zemřelého F. Č., dle odůvodnění „synovce původního majitele“.

52. Pozemkový úřad vyslovil, že dědicům dle pozemkového úřadu přísluší náhrada dle zákona o půdě.

53. Rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 vydali za Pozemkový úřad JUDr. J. H. (zpracovatel) a Ing. E. B. (ředitelka pozemkového úřadu).

54. Trestní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 45 T 9/2019 uznal – stručně shrnuto - vinnými právě JUDr. J. H. a Ing. E. B. trestnými činy zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a, b) trestního zákoníku. To za jednání, že ve věci mj. vedené právě pod sp. zn. PÚ 2525/92 obžalovaný JUDr. J. H. podle § 9 odst. 4 zákona o půdě v září 2010 vypracoval rozhodnutí č. j.: PÚ 498/10 a při posuzování otázky, zda jsou žadatelé E. B., Ing. M. Š., Ing. Z. Č., I. Č., a J. Ř., oprávněnými osobami podle § 4 zákona o půdě, zcela rezignoval na zjištění relevantních skutečností, neseznámil se s rozhodnutími v dědických věcech po zemřelém J. B. a J. M. B., s rodnými listy E. B., F. Č. a Š. F. Rozhodnutí koncipoval tak, že restituenti jako dědicové oprávněných osob, které uplatnily nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 4 odst. 4 zákona o půdě - kdy konkrétně v rozporu s realitou označil E. B. za neteř J. M. B., Z. Č., I. Č. aj. Ř. za děti synovce J. M. B. pana F. Č., a Ing. M. Š. za dědičku synovce J. M. B. pana Š. F. - nejsou vlastníky nemovitostí v katastrálním území X a X v obci X, konkrétně v rozhodnutí vymezených, jejichž původním vlastníkem byl J. M. B., a že za tyto nemovitosti jim budou Pozemkovým fondem ČR poskytnuty jiné pozemky podle § 11 odst. 2 zákona o půdě, nebo jim bude poskytnuta finanční náhrada podle § 16 odst. 1 zákona o půdě.

55. Tyto osoby nebyly ve smyslu § 4 zákona o půdě osobami oprávněnými žádat o vydání pozemků, jejichž původním výlučným vlastníkem byl J. M. B. a které přešly ještě za jeho života na stát, protože E. B. je pouze dědičkou ze závěti po jeho bratrovi JUDr. J. B., a Ing. M. Š., Ing. Z. Č., I. Č. a J. Ř. jsou pouze právními nástupci dědiců ze závěti po jeho sestře A. K., roz. B.

56. Předmětné rozhodnutí následně dne 21.9.2010 obžalovaná Ing. E. B. jako ředitelka pozemkového úřadu rozhodující ve správním řízení podle zákona o půdě o nárocích na vydání tímto zákonem specifikovaného majetku podepsala a předmětné rozhodnutí tím vydala, aniž by prověřila relevantní skutečnosti, seznámila se s rozhodnutími v dědických věcech po zemř. J. B. a J. M. B., s výpisy z knihovních vložek a katastru nemovitostí, s rozhodnutími, jimiž nemovitý

majetek přešel na stát ve smyslu § 6 zákona o půdě, čímž obžalovaní v rozporu se zákonem o půdě a svými povinnostmi vyplývajícími z výše uvedených předpisů přiznali nárok podle zákona o půdě osobám, které ve vztahu k nemovitostem původně patřícím J. M. B. vůbec nebyly oprávněnými osobami.

57. V důsledku navazujícího vydávání náhradních pozemků z majetku České republiky restituentům podle § 11a zákona o půdě, které probíhalo v období od 21. 9. 2012, způsobili České republice škodu ve výši nejméně 585.876.157 Kč, přičemž zároveň došlo v totožné výši k obohacení restituentů.

58. Navazujícím rozsudkem odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, č. j. 8 To 39/2021 byla Ing. E. B. uznána vinnou tímto jednáním, uznána byla přečinem maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, 3 písm. a).

59. Městský soud poukazuje na to, že už v těchto rozhodnutích byla tedy konstatována trestná činnost jak JUDr. J. H., tak pravomocně už i Ing. E. B. při vydávání rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10. A to z důvodu neobjasnění stěžejní otázky, že žalobci (E. B., Ing. M. Š., Ing. Z. Č., I. Č. a J. Ř.) nejsou dědici po třetinovém původním majiteli označených nemovitostí J. M. B., za jehož života přešly pozemky na stát. Jedná se naopak o závětní dědice po sourozenci J. M. B. JUDr. J. B. (E. B.) a A. K. (ostatní žalobci).

60. Jelikož tímto trestním jednáním oprávněných úředních osob došlo k zastření skutečného právního postavení osob žalobců, kdy jim nepříslušel žádný dědický titul k podílu po J. M. B., bylo tedy vydáno v přímé souvislosti s trestným činem. Nebylo-li by této trestné činnosti, nebylo by o vlastnictví daných nemovitostí rozhodnuto tak, jak rozhodnuto bylo.

61. V době nařízení obnovy prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021 tak bylo v důsledku právní moci odsuzujícího rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, sp. zn. 8 To 39/2021 tedy spolehlivě zjištěno, že se tak stalo minimálně trestným činem Ing. E. B. V průběhu odvolacího řízení před žalovaným pak byl uznán i vinným JUDr. J. H. a to nakonec rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 2023, č. j. 8 To 90/2020 – 17611 a znovu Ing. E. B. znovu rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 8 To 39/2021-18050.

62. Ke dni žalovaného rozhodnutí (18. 7. 2023) tak již obě dvě úřední osoby, jež se podílely na rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10, byly za toto trestní jednání pravomocně odsouzeny. Ke dni žalovaného rozhodnutí bylo tedy už nade vší pochybnost jasné, že zde rozhodnutí bylo vydáno trestným činem dvou jednajících úředních osob.

63. Městský soud v Praze se ztotožnil se žalovaným, že podmínky pro nařízení obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu byly splněny. Obnova proto nebyla zahájena předčasně.

64. Co se týče rozsahu obnoveného řízení, strany se shodují, soudu je to známo i z jiných řízení (sp. zn. 3 A 72/2023, 6 A 98/2023, 9 A 100/2023) a vyplývá to i z citovaných trestních rozsudků, že ve věci žádostí žalobců (původně vedených pod sp. zn. PÚ 2525/92 – původně žadatelé Š. F. a F. Č. a sp. zn. PÚ 5524/92 – žadatelka E. B.) vydal Pozemkový úřad několik dílčích rozhodnutí, které se vždy týkaly několika v rozhodnutí označených nemovitostí.

65. Rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 se týkalo 6 pozemků katastrálním územím X a 3 v katastrálním území X. Dle odůvodnění rozhodnutí pozemky v katastrálním území Strašnice přešly do vlastnictví státu dle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. rozhodnutím finančního odboru ONV v Praze 10 ze dne 27. 11. 1961, sp. zn. Fin/3-A-12-34-Šuf. Pozemek PK XG v katastrálním území X a označené pozemky v katastrálním území X přešly do vlastnictví státu na základě zahájeného vyvlastňovacího řízení. Rozhodnutí konstatuje, že u pozemků PK č. XJ a XK bylo zahájeno vyvlastňovací řízení výměrem ONV v Praze 11 č. j. XI-713-6.3.1953.11Bé ve prospěch ČSAD, národního podniku. Vůči parcele PK č.

XI v k. ú. X bylo zahájeno vyvlastňovací řízení dne 13. 12. 1960 ve prospěch státního podniku Sady, lesy a zahrádnictví Praha.

66. *Z uvedeného vyplývá, že o žádostech původních žadatelů tak bylo rozhodnuto v několika částech. Takový postup byl podle názoru soudu obecně vhodný - předmět žádosti nepochybně byl dělitelný podle jednotlivých pozemků a nemovitostí. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 poté vyplývá, že přechod tam uvedených nemovitostí na stát se uskutečnil z několika právních důvodů. Ostatně dle § 6 odst. 1 a 2 zákona o půdě podléhaly vydání ty nemovitosti, které přešly na stát nebo jinou právnickou osobu z přibližně 20 rozličných důvodů. Proto pokud pozemkový úřad rozhodoval k žádostem žalobců o vydání nemovitostí postupně v částech, do nichž byly zahrnuty nemovitosti dle toho, z jakého důvodu dříve přešly na stát a jaký byl stav prošetření okolností tohoto přechodu, bylo dílčí rozhodování o žádostech žalobců podle názoru soudu hospodárné (srov. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád).*

67. *Pochybnosti o rozsahu obnovy nevzbuzuje ani nikterak precizní vymezení rozsahu obnovy ve výroku prvostupňového rozhodnutí.*

68. *Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně a žalovaný nařídili obnovu rozhodnutí řízení pod sp. zn. PÚ 2525/92 v rozsahu dílčího rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10, v tom rozsahu, v jakém bylo jeho vydání dosaženo trestným činem.*

69. *Prvostupňové rozhodnutí konstatuje, že obě žádosti pod sp. zn. PÚ 2525/92 a sp. zn. PÚ 5524/92 byla jen „neformálně“ spojena pod sp. zn. PÚ 2525/92. Ani to podle názoru soudu o rozsahu obnovy nemůže vyvolat pochybnosti. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 bylo zjevně rozhodnuto i o žádosti původní žadatelky E. B., proto není pochyb o tom, že obnovované řízení sp. zn. PÚ 2525/92 v této části zahrnuje i obnovu této části řízení sp. zn. PÚ 5524/92.*

70. *Jak již bylo výše vyloženo, obnova těchto dvou řízení se v rozsahu rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 týká jen části dosažené trestným činem. Konkrétně tedy té části, v níž byla určena náhrada za dědictví po J. M. B., tj. v rozsahu 1/3 k identifikovaným pozemkům V ostatních částech rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 ob stojí, je ve shodě s trestními rozsudky, že žalobci jsou závětní dědicové v rozsahu 2/3 identifikovaných pozemků po původních vlastnících JUDr. J. B. a A. K.*

71. *Soud dodává, že v rámci rozhodování o povolení či nařízení obnovy řízení nejsou správní orgány oprávněny hodnotit a jakkoli předjímat samotný možný výsledek obnoveného řízení. Nadto, v obnoveném řízení nemusí být nutně učiněn závěr odchylný od původních rozhodnutí. Jakékoliv žalobci nyní namítané vady v identifikaci pozemků, návrhy na spojení obnovených řízení, úvahy o potřebě prošetřit postup při přechodu nemovitostí atp., nechť žalobci uplatní v obnoveném řízení.“*

[17] Procesní situace v řízení před soudem je táž – soud nemusel provádět další dokazování z důvodu nadbytečnosti – obsah správního spisu včetně vydaných rozhodnutí se přezkoumává, nikoliv dokazuje, jeho součástí předloženého soudu byly i namítané trestní rozsudky, o jejichž obsahu není mezi účastníky sporu. Při souhlasu účastníků řízení s projednáním věci bez nařízení jednání tak byly splněny zákonné podmínky k tomuto postupu podle ust. § 51 s.ř.s.

[18] Jak již bylo shora uvedeno, obě soudní řízení (jak v desátém senátu, tak toto) jsou téměř totožná, rozdíl je pouze ve vymezení nemovitostí a s tím související určení okruhu zúčastněných osob. Žaloba byla v argumentaci totožná, obdobné jsou i důvody

uvedené v odůvodnění správních rozhodnutí. Soud tak při posouzení věci přebírá plně hodnocení důvodnosti žaloby desátého senátu uvedené shora a činí jej tak součástí odůvodnění nedůvodnosti podané žaloby, s nutnými změnami, které vyplývají však pouze v označení jednotlivých úkonů správního řízení.

[19] V odstavci 34 rozsudku desátého senátu se tak prvostupňovým rozhodnutím označuje rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu ze dne 19. 8. 2021, čj. SPU 302068/2021/JEH, obnoveno bylo z moci úřední řízení sp. zn. PÚ 2525/92 podle ust. § 100 odst. 4 správního řádu. Rozhodující skutečnosti v prvostupňovém rozhodnutí (odst. 41 – 46 odůvodnění rozsudku desátého senátu) jsou obsahově tytéž, stejně jako skutečnosti, uvedené v napadeném rozhodnutí (odstavce 46 – 49 odůvodnění rozsudku desátého senátu), rozdílné jsou pouze jednotlivé spisové značky konkrétních rozhodnutí, což však pro posouzení důvodnosti podané žaloby nemá žádný význam. Další skutečnosti se pak liší rovněž pouze jiným okruhem účastníků řízení, jinými spisovými značkami a označení konkrétních nemovitostí – v tomto soudním řízení se jedná původně o rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 5. října 2009, čj. PÚ 1690/09, zpracovatel rozhodnutí byl JUDr. J. H., podepsal jej Ing. P. Ch. jako ředitel pozemkového úřadu (odlišné skutečnosti od odst. 50 – 53 odůvodnění rozsudku desátého senátu). Trestní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, čj. 45 T 9/2019, vyslovil vinu mj. JUDr. J. H. a Ing. P. Ch. (u jednoho ze skutků se jednalo o vypracování a podepsání rozhodnutí ze dne 5. října 2009, čj. PÚ 1690/09), v tomto směru byla nakonec vina obou osob pravomocně stanovena. Stěžejní skutečností tak v tomto soudním řízení je konstatace trestné činnosti JUDr. J. H. a Ing. P. Ch. (odst. 59 odůvodnění rozsudku desátého senátu). V této souzené věci se jedná o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. února 2022 sp. zn. 8 To 90/2020 (skutek označen číslem 2 tohoto rozsudku) ve vztahu k JUDr. J. H., ve vztahu k Ing. P. Ch. byl zrušen pouze výrok o uložení peněžitého trestu a jeho následně podané dovolání bylo Nejvyšším soudem odmítnuto (Ing. P. Ch. tak byl uznán vinným původním rozsudkem Městského soudu v Praze). Rozhodná skutečnost (odst. 62 odůvodnění rozsudku desátého senátu) tak byla táž, jako v případě desátého senátu – ke dni vydání napadeného rozhodnutí (14. 6. 2023) obě úřední osoby, které se podílely na vydání rozhodnutí čj. PÚ 1690/09, byly pravomocně odsouzeny. Rozhodnutím Pozemkového úřadu ze dne 5. října 2009, čj. PÚ 1690/09, pak bylo rozhodnuto (negativně) o vlastnictví zde uvedených nemovitostí, důvodem pro přechod na stát byly výměry magistrátu hl. m. Prahy a ONV v Praze 10 v letech 1948 – 1968, restituční žádost podaly osoby oprávněné podle ust. § 4 odst. 2 písm. a), resp. b) zákona o půdě), rozhodnuto bylo částečně o těch nemovitostech, jež přešly do vlastnictví státu a u nichž není veden soudní spor v důsledku duplicitního vlastnictví. Pozemky nebylo možné vydat, neboť se vesměs jednalo o zastavěné pozemky, proto následoval postup podle ust. § 11 odst. 2 nebo § 16 odst. 1, 3 zákona o půdě.

[20] Ač skutkové jednotlivosti jsou v obou soudních řízeních odlišné, právní argumentace žalobců je v obou řízeních táž. Soud tak vychází z toho, že vymezení důvodu obnovy bylo provedeno řádně a dostatečně určité v rámci dílčího rozhodnutí, které bylo označeno, a v němž nebylo pochyb, o jakém majetku podle zákona o půdě se jedná (v původním rozhodnutí jsou vymezeny nemovitosti označené podle pozemkové knihy, je určen okruh účastníků, je jednoznačně uvedeno, jak bylo rozhodnuto). Žádné pochybnosti o tom, v jakém rozsahu byla obnova řízení nařízena, tak podle názoru soudu nejsou.

[21] Tuto pochybnost nebudí ani to, že žádosti sp. zn. PÚ 2525/92 a PÚ 5524/92 byly neformálně spojeny pod sp. zn. PÚ 2525/92, neboť rozhodnutím ze dne 5. října 2009, čj. PÚ 1690/09 bylo rozhodnuto i o žádosti původní žadatelky E. B., proto obnovované řízení zahrnuje i část řízení sp. zn. PÚ 5524/92. Obnova pak byla nařízena pouze na část řízení (určení vlastnictví podílu ve výši 1/3 z podílu každé jedné oprávněné osoby, resp. jejich dědiců – tedy náhrada za dědictví po J. M. B.), tedy té části, která byla dotčena trestným činem, v ostatním bylo původní rozhodnutí nedotčeno. Ani v této části tak soud neshledává nic, co by způsobovalo nejasnost či překročení pravomocí a zákonných podmínek pro nařízení obnovy řízení z moci úřední.

[22] Soud pak pro úplnost konstatuje, že prozatím se rozhodovalo pouze o nařízení obnovy řízení, rozhodnutí ve věci tak zatím není dáno a bude předmětem dalšího správního postupu.

[23] Soud má dále za to, že napadeným rozhodnutím nevznikla žalobcům žádná újma na jejich právech, neboť sami žalobci mají na obnově restitučního řízení a konečného vyřešení sporných majetků zájem a rovněž sami obnovu řízení navrhovali. Skutečnost, že žalovaný postupuje při obnově jednotlivých řízení jiným způsobem, než jaký žalobci předpokládali, nemůže sám o sobě založit jeho nezákonnost.

[24] V dané věci tak soud uzavírá stejně jako desátý senát zdejšího soudu dřívějším rozsudkem, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[25] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[27] Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neukládal, proto jim náklady řízení nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. července 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu